

Sygn. akt II CSK 541/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "R. " Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Nadleśnictwu Torzym
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 886/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 marca 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c.

W ocenie skarżącego skarga jest uzasadniona rozbieżnością w orzecznictwie sądowym dotyczącym zakresu odszkodowania za szkody wyrządzone przez zwierzęta dzikie w uprawach rolnych, a które jest ustalane w trybie przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1226 ze zm.) (art. 46 ust. 1).

Zaznaczyć należy - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego - że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych występujących w rozpoznanych sprawach. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy przytoczyć doktrynalne lub orzecznicze źródła tych wątpliwości (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK

104/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07).

Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Odnosząc powyższe uwagi do argumentacji zawartej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy stwierdzić, że poruszone w nim kwestie zostały wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2015 r. III CZP 114/14 (dotychczas nie publ.) przyjęto, że: „Szkodą w uprawie rolnej (art. 50 ust. 1b w związku z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie, jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1226 ze zm.) jest także szkoda wyrządzona przed zasiewem, związana z ponownym wykonaniem niezbędnych czynności agrotechnicznych przygotowujących grunt do zasiewu. Zaskarżone orzeczenie zgodne jest z podjętą uchwałą, skoro Sąd Apelacyjny uznał, że koszty zabiegu talerzowania, konieczne do prowadzenia uprawy w latach następnych mieszczą się w pojęciu szkody w uprawach i pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wyrządzeniem szkody przez dziki. W tym zakresie zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu. Skoro wątpliwości interpretacyjne przedstawione w skardze kasacyjnej rozstrzygnięte zostały w powołanej uchwale, nie istnieje już potrzeba wykładni przepisów, na którą wskazywał skarżący.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

l.n